

ИЗТОКЪ

Глав. редакторъ: П. Димитровъ

Ред.-стопанинъ: Г. Кебеджиевъ

Броя 2 лв.

Седмичникъ за стопански, общественъ и културенъ животъ

Редактира комитетъ

РАБОТНИЦИТЕ И СЕЛЯНИТЕ

Българскиятъ работникъ селянинъ, отъ значение има политическа култура и за неговата политическа хавъзпитание, на които биха рактеристика, е привързанидили работниците отъ ността му къмъ земята. По много западно-европейски този начинъ, българскиятъ държави. Българскиятъ работници, закърменъ съ учени и приема идеята за люднието на социалистите отъ бояв къмъ Родината.

Българскиятъ работници и селяните във всички, изживяватъ върде интензивенъ организационенъ и просветенъ ми стълба на Българската животъ. Въ резултатъ-българска. Въ здравината на гарскиятъ работникъ утвърдия сълбове, обаче, посди въ съзнанието си идеята за ледните години наложиха ализъма, привързаността едно съмнение. Съмнение къмъ идеите, които му се във привързаността на работници къмъ България във всички партии и земеделие. Работници и селяните следъ Освобождението, бъдатъ въ политическото възпитание една аморфна маса, тъй като всички партии и земеделие. До тогава, докато работници и земеделие хлъба ботничеството не се прошири. Земеделското движение никне отъ любовта на съните постигна значителни резултати въ процеса на обединение, а селяните не получили възпитание на сънечеството, чакът идеалистичното по-доброто, идеологично, тая маса политическо възпитание на съните оставаше и все още е работници и селяните винаги зле ориентирана по политическите проблеми на епохата. Най-положителното диктатура.

Селяните, дълги години ската държава; съмнение следъ Освобождението, бъдатъ въ политическото възпитание една аморфна маса, тъй като всички партии и земеделие. До тогава, докато работници и земеделие хлъба ботничеството не се прошири. Земеделското движение никне отъ любовта на съните постигна значителни резултати въ процеса на обединение, а селяните не получили възпитание на сънечеството, чакът идеалистичното по-доброто, идеологично, тая маса политическо възпитание на съните оставаше и все още е работници и селяните винаги зле ориентирана по политическите проблеми на епохата. Най-положителното диктатура.

Петър Димитровъ

Проданъ Таракчиевъ

Овощарството като поминъкъ

за Сливенъ и околията му

Овощарството обхваща въ себе си едно значително число видове дървета и хрести, чийто плодове съдържатъ истинска благодать за човечеството. И въпреки, че навсяккога у нас — въ България, ние можемъ да намеримъ подходящи почвени и климатически условия за единъ или другъ овощенъ видъ, общо взето, овощарството е слабо развито. Едва 0,5% отъ общата обработваема площъ е овощни градини.

Като изключимъ орехите и сините сливи (балкански), които, както въ миналото, така и днесъ, съдържатъ и иматъ най-голямо стопанско значение, отглеждането на всички останали овощни видове е било поставено на чисто любителски начала. Добиваните плодове съдържатъ главно задоволяване домашните нужди на производителите, или най-много на ограничението мъстни консумативни центрове.

Градът Сливенъ, (а също и околността му), въпреки, че има всички почвени и климатически условия да се развие едно промишлено овощарство, е изостаналъ въ сравнение съ Плевенъ и Кюстендилъ много назадъ. Може да се каже, че овощарството едва сега се заражда. Като база за едно истинско овощарство, безспорно, може да послужи любителската дворищна градина. Тя ще послужи и за приучване стопаните къмъ този отрасъл отъ народното стопанство, а също ще подпомогне пълното проучване, кои сортове ще отиватъ най-добре въ разниятъ мъст, необходима предпоставка за едно промишлено овощарство.

Такова може да се развие въ следните общински земи отъ Сливенска окolia: 1) въ балканската — именно въ селата съставлящи Българската община може да се достигне площъ 800 декара; 2) въ полската част на околията, а именно, селата находящи се въ Тунджанска долина, съставлящи общините: Гавраиловска, Самуиловска, Крушкарска, Михаиловска и отчасти Джиновска.

Въ горните общини могатъ да се достигнатъ следните площи: Гавраиловска — 200 дек.; Самуиловска — 400 дек.; Крушкарска — 800 дек.; Михаиловска — 500 дек. и Джиновска — 100 д. или всичко въ околията 2800 дек. промишлено овощни градини съ годишно производство 2,900,000 кг. плодове.

Какви видове овощни дървета тръбва да се засаждатъ въ бъдеще — е единъ въпросъ, който много добре тръбва да се обмисли. Не може да има две мнения, че тръбва преди всичко засажданията (новите) да се пригодятъ къмъ нуждите на външния пазаръ. Въ Сливенъ, а също и околията му, до колкото ми е известно, до сега всички усилия на овоща-

(Следва на 2 стр.)

Въ наши дни, когато съседите ни съдържатъ до земи, когато целиятъ святъ тръбва се готви за война, ние — българите — имаме единъ върховенъ дългъ: да забравимъ всички лични и партийни смъртки, да се вдъхновимъ отъ идеалите, отъ себеотрицанието на дейците отъ Възраждането и да заработка съ жаръ за единението на народа и пребъдане на държавата ни.

Архитектъ Д. Кавалджиевъ

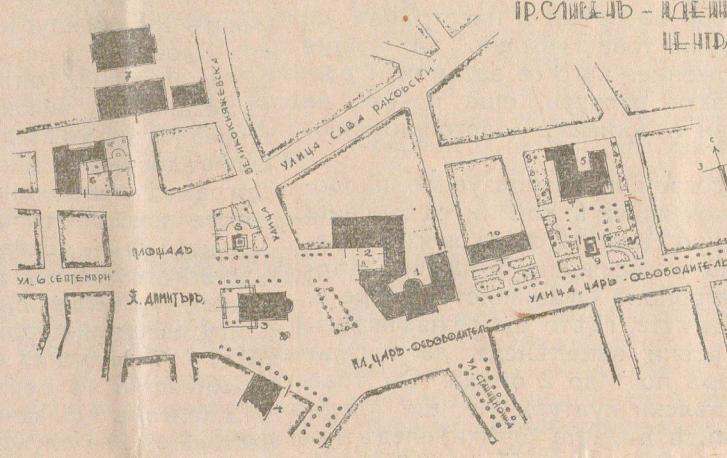
ГРАДОУСТРОЙСТВЕНИ ПРОБЛЕМИ

Планът на гр. Сливенъ има много недостатъци. Сравнително добър въ областта на пазарището, почти навсякъде въ другите си части, той изразява разположена, неоформена и осакатена идея, която отдава чака своето ревизиране и подобрене.

Липсата на добре подчертани главни улични артерии — вързки отъ покрайнините къмъ обществените центъри на града, липсата на опростена, добре сплотена и ясна второстепена улична мрежа, не добри по-големина, форма и положение площи, квартални паркове, места за обществени сгради и пр., удачно закръгляване покрайнините и точно опредълени посоки за разширение и пр. — спъватъ десетки години вече разумното и правилно устройване на града.

Тъзи неджзи на градския планъ, подсилени отъ честите вмешателства на частни интереси, партизански заграбвания на общински места, произволни застраявания вънъ отъ чертите на града, липсата на сериозна работа отъ страна на общинската техническа власт — рискуватъ да компрометиратъ завинаги и непоправимо градското благоустройствство.

Всичко това налага бърза и поносима ревизия на градоустройствения планъ и правилникъ, нъшо което ще поправи много неправди, спести много съдържава на общината и гражданинъ и ще канализира за дълги години непредъ път, по който тръбва да се върви, ако наистина искаме родния градъ да преуспее и си осигури едно по-добро бъдеще. До тогава въ важни моменти, тръбва да се работи много внимателно, да се проучва всестранно и цѣлостно, за да не се повтарятъ гръшките на миналото и трупатъ все повече и повече непоправими щети.

СЛИВЕНЬ — ИДЕАЛНА СКИЦА ЗА БЪЛГОСТВИЕ ЦЕНТРАЛНА ЧАСТЬ НА ГРАДА

ЛЕНДА:

- 1 — ОФИЦЕРСКИ ДОМ
- 2 — ТЕАТРАЛЕН САЛОН И ЧИТАЛИЩЕ „ЗОРА“
- 3 — КАДЕДРАЛНИЯ ХРАМ „СВ. ДИМИТЪР“
- 4 — ШАБЪЛ 3 ПЕХ. БАЛК. ПОЛКЪ
- 5 — ВОЕНЕН КЛУБЪ
- 6 — СЕЛИЕНСКА МИТРОПОЛИЯ
- 7 — ДЪРЖ. ЖЕНСКА ГИМНАЗИЯ
- 8 — ПАМЕТНИКЪ „Х. ДИМИТЪР“
- 9 — ПРЕДЛАГАЕМО МЕСТО ЗА ПАМЕТНИКЪ НА ПАДНАЛИТЕ ПРЕЗ ВОЙНИТЕ СИЛЕНЦИ
- 10 — ЕБЕ ИЧУАЛО МОЛОЖЕНИЕ НА БЪДАЩАТА ЗГРАДА НА Б.З. БАНКА

АРХИТЕКТЪ: Д. КАВАЛДЖИЕВЪ

СЛИВЕНЬ 1936

Предложената по-горе скица, представлява централната часть на града и цели да даде едно идейно упътване, във вързка съ решенията на общинския съвет да пристъпи, въ най-скоро време, къмъ разширение на улица Цар Овободител, въ частта отъ Общинския дъмъ до пазарището, отчуждаване частните имоти предъ Военния клубъ и тъзи намиращи се между общината и площадъ „Х. Димитър“, поради предстоящето павиране на шосето Сливенъ — Нова Загора.

Тъзи три задачи, заставятъ лошо сложената и устроена досега централна часть на града, да претърпи едно подобрене, което да поправи отчасти неджзите. Така, споредъ нашето мнение, катедралният храмъ „Св. Димитър“, въ сегашните си видъ, преустроенъ или наново застроенъ, тръбва да бъде освободенъ отъ околните църковни и др. постройки и оставенъ свободенъ, всръдъплощадъ „Х. Димитър“. Това ще постави градската катедрала въ нормално положение, да бъде всръдъ централният площи и ще допринесе за доброто разширение на площи Цар Овободител и необходимата му по-добра вързка съ площи „Х. Димитър“. Независимо отъ гова, важните обществени постройки: театралният салонъ и читалище „Зора“ и щабът на 3 пех. полкъ, ще добиятъ по-добро положение.

Отчуждаването на частните имоти предъ Военния клубъ, ще изправи минала голъма гръшка и ще даде на този важенъ общественъ обектъ, необходимата му непосредствена вързка съ главната улица „Цар Овободител“. Това отчуждаване ще направи възможной реализирането на хубавата идея, да се постави предъ Военния клубъ, бѫща паметникъ за падналите през войните сливенци. Обаче, за да може всичко това да добие единъ солиденъ и правиленъ градоустройственъ изразъ, абсолютно необходимо е, въпросът съ постройката на сграда за Бълг. Зем. Кооп. Банка, до Стария-бръстъ, да стане по начинъ, който да държи добра смъртка за пръката вързка и изгледъ между площи Цар Овободител, Военния клубъ и бѫща паметникъ предъ него. Общинската управа тръбва да направи възможното, мъстото на Банката да бъде отчуждено за обществена полза и съединено съ това на Стария-бръстъ за площи-градинка или, което е по-леко и по-добро градоустройство, да се убеди Банката да отдръпне строежа на сградата на десетина метра назадъ, за да се образува необходимия отдушникъ за паметника, като срещу това, Банката бѫде компенсирана съ остатъка отъ общинското място (Стария-бръстъ). По този начинъ, както е показано въ скицата, се получава едно сравнително добро и приемливо градоустройство разрешение, като отдръпната назадъ сграда на Банката, независимо че дава удобенъ дълъгъ юженъ фронт и добра вързка на три улици, но ще запълни много добре и задната част на това място.

Моментътъ за доброто благоустройство на централната градска част е настъпилъ. Общинската управа тръбва да направи и наложи правилното му устройване, безъ обичайните компромиси и лутаница.

Днесъ всички признаватъ, че България е единъ важенъ и значителенъ факторъ за балканското равновесие. Но за да може да разполага българския народъ съ всичката си тежест, необходимо е да му се повърнатъ условията за животъ и развитие. България се възражда бавно, чрезъ упоритъ трудъ и схвърховъшки усилия. Великолепни съ духовните качества на българския народъ, чиято хилядолѣтна история на славни борби го прави достоенъ да заема свободно и съ право своето място подъ слънцето.

(Изъ в. „Свѣтогласъ“, органъ на д-вото на чуждестранните публицисти и писатели въ България).

ОВОЩАРСТВО КАТО ПОМИНЪКЪ

ритъ съ били насочени къмъ разширение на ябълковата култура, чийто плодове, безспорно, съ едни от най-важните за свѣтовния пазар. Като имаме, обаче предъ видъ, че ябълката е единъ овощенъ видъ, който намира отлични условия за своето развитие въ цѣла централна Европа, къмъ която съ насочени и нашите погледи и отъ друга страна, което не бива да забравяме, че и тамъ хората не спятъ, а правятъ всичко възможно да могатъ да се отърватъ отъ вноса на такива произведения, които могатъ сами да си произведатъ, струва ми се, че много по-голѣмо внимание трѣбва да обѣрнемъ на други овощни видове, за които сега се грижи само провидението, а представляватъ най-голѣмото износно перо въ нашата плодова търговия. Орѣхътъ, бадемътъ, лешниците, както и въ насаждане на овощни дървета, които другаде не вирѣятъ — зарзалията, прасковата и др.

Въ усилията да се създадатъ повече доходни източници за населението въ Сливенъ и околните, отглеждането на орѣхътъ трѣбва да заеме едно отъ първите места. Поради ценните хранилни качества на орѣховия плодъ, той е винаги търсенъ, както за домашно употребление, така и за сладкарството. А неговата твърдост и сухост го правятъ особено пригоденъ за далеченъ транспортъ и леко съхранение. Ето защо, той е и важенъ износъ продуктъ.

Презъ последните 9 години (до 1934 год. включително) безъ орѣховите ядки, сме изнесли:

презъ 1926 година	— 1,345,050 кгр. орѣхи
" 1927 "	— 2,318,605 " "
" 1928 "	— 779,710 " "
" 1929 "	— 837,696 " "
" 1930 "	— 1,255,121 " "
" 1931 "	— 828,100 " "
" 1932 "	— 720,000 " "
" 1933 "	— 1,950,829 " "
" 1934 "	— 1,900,200 " "

Виждаме, че постоянниятъ макаръ и не еднакъвъ износъ за посочените години, ни говори за едно трайно търсене на международния плодовъ пазаръ на орѣхи и ние трѣбва да използваме до крайни предѣли това изгодно за нашия Сливенъ и околните му положение, като се застъпимъ и разпростири по-широко орѣховата култура, още повече, че съществените условия — почви и климатъ — благоприятствуваатъ за това.

Освенъ това, следъ дългогодишно използване плодовете на орѣха, въ края на своя животъ, той ни се отплаща още единъ пътъ, съ извѣнредно ценната си дървесина. Какъвъ сортъ трѣбва и кѫде да се насаждатъ орѣховите дървета, това е работа вече на агронома специалистъ. Добре е, обаче, освенъ въ посочените места, гдѣто ще се насаждатъ масово орѣхови дървета — всички земедѣлецъ да посади въ всичките си ниви на декаръ по 1 до 2 орѣха. Съ това реколтата на засѣтите земедѣлски култури не ще бѫде особено намалена, а посадените дървета (орѣхи) следъ нѣколко години ще даватъ една добре дирена стока за износъ и особено при доброкачествени плодове, доходността на имотите имъ ще бѫде повишена значително.

Друга една доходна и съ сигурно бѫдеща култура е бадемовата, за която почвените и климатически условия съ твърде благоприятни въ цѣлата сливенска окolina. Съ поставяне бадемовата култура на здрави стопански начала, комплексни насаждания и строго типизиране, това ще даде възможност много отъ сега стърчащите изъ работните земи неплодни дървета постепенно да бѫдатъ замѣнени съ бадемови и сега много голи хълмове и стрѣмнина на балканъ, украсявани нѣкога отъ старите лози и заемащи площи не по-малко отъ 5,000 декари, да бѫдатъ залесени и превърнати въ хубави и доходни бадемови градини. Засадена тази площи съ добри сортове (необходимо е да се изискатъ чрезъ българските консулства въ голѣмите пазари: Марси- (Следва)

ИСПАНИЯ СЕ СМѢЕ

Подъ това заглавие нашия съгражданинъ и постояненъ сътрудникъ — г. Петъръ Драгоевъ, е пусналъ на книжния пазаръ една малка сбърка отъ хумористични разкази на най-видните съвременни испански хумористи и сатиристи. Книжката е обогатена съ хубавъ предговор отъ преводчика за хума и съ кратки бележки за авторите. Двата разказа, които печатваме по-долу, съ отъ сѫщата книжка, които, ползваме се отъ случая да препоръчаме на читателите си.

В. Фернандесъ Флоресъ

УДОВОЛСТВИЕТО да се спи

Единъ френски лѣкаръ заявила категорично въ една своя бъзутешна статия, че ние сме поколѣни и че почти всичките съвременни злини се таелът въпросъ? Или пъкъ е дължакъ най-вече на това, че човѣкъ съ нѣжно сърдце, кой не спимъ достатъчно. Изразътъ, че жертвуватъ почивката си край ходата се много сили, и не леглото на нѣкой боленъ? се възстановяватъ съ необходи- Така, или иначе, такъвъ чо- димата почивка; ние винаги вѣкъ става веднага предметъ на въодушевено внимание. Безъсънието е аристократическо и интересно нещастие; то е станало още по-интересно отъ момента, когато лѣкарътъ решили да препоръчватъ съня като лѣчебно срѣдство.

Хората не искатъ да се убедятъ въ това; нѣщо повече дрори — срѣщатъ се още и та- кива, които се хвалятъ, че спятъ като лѣчебно срѣдство. Ако нѣкой каже: „Не съмъ хапвалъ отъ два дни“, удоволствие? Не се ли хвалятъ така яденето и пиенето? Изоб- джоба, съ известно състрада- що, хората се мѫчатъ да обѣр- ние въ душата. Ако, обаче съ- щиятъ ни каже: „Отъ два дни ляванията на всичките човѣщи не съмъ мигвалъ“, ние го из- слабости и нужди. Обаче, стаята, и очакватъ да излѣзе глеждаме, и той знае това, съ къмъ съня, който е самъ по

**ДАНЪЧНОТО УПРАВЛЕНИЕ
СЪОБЩАВА:**

1. Че всички производители въ срокъ до 31. X. т. г. съ дължни да деклариращъ въ Данъчното управление съ декларация обр. № 1. вината и джибри си, каквито и количества да съ тѣ.

Да не чакатъ минаването на комисии и предъ тѣ да деклариращъ, защото на не- деклариращъ въ срока, ще се съставятъ актове, като укриватели и глобявани.

2. Че съгласно заповѣдъ № 112 отъ 7. X. т. г. на Сливенския данъченъ н-къ, всички производители е длѣженъ, преди запечатването на общото измѣрване да изтичи виното си и джибри отъ тѣ.

3. Че всички производители е длѣженъ да съхранява данената му отъ комисията ко- чанна разписка за измѣрените му вина и джибри, въ продължение на една година и да я представя на данъчните власти при провѣрка. Тия, които не ги съхраняватъ ще имъ се съставятъ актове и ще се глобяватъ.

Коненъ спортъ

По-миналата седмица Българскиятъ Жокей клубъ устрои въ гр. Пловдивъ, на хиподрума „Гладно поле“, голѣми конни състезания въ високо скачане. Първа награда е взетъ нашиятъ съгражданинъ — капитанъ Вл. Дограмаджиевъ, конътъ на когото е прескочилъ препятствие високо 185 м. Втора награда е взетъ поручикъ Георгиевъ, а трета — капитанъ Малакчиевъ, който даде най-добри резултати отъ българския екипъ на олимпиадата въ Берлинъ.

Капитанъ Малакчиевъ е настоящемъ на служба въ града ни. Надяваме се, че сливенската публика ще има възможност да види неговата великолепна езда, за която е взетъ високото отличие на Унгарската кавалерийска школа, която е завършила съ най-добъръ успѣхъ и е получила, като даръ отъ покойния министъ-председателъ на Унгария — г. Гьомбешъ — олимпийскиятъ конъ Мегеремликъ.

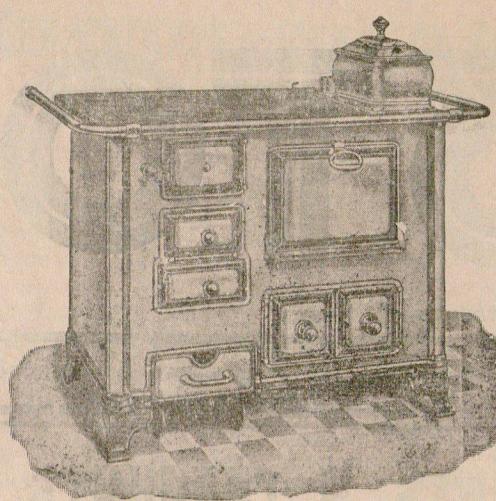
Подофицерското д-во въ града ни, ще празнува годишъ юбилей на Димитровъ денъ тая година.

себе си удоволствие, човѣчеството е било и продължава да бѫде несправедливо. Само на малина привилегирована е дадено да познаятъ изтънченото удоволствие отъ спането.

„Хората — казва една пословица — се познаватъ на трапезата“. Не, — хората се познаватъ отъ начина на спането имъ. „Какъ ми, какъ спишъ — може да каже нѣкой наблюдалъ — и ще ти кажа, какъ въ духъ имашъ“.

Има хора, които съмѣтатъ съня за прости скобки. Когато клепките натегватъ, дръпватъ по носа си каскета, протѣгватъ ръце и се отпускатъ въ леглото съ изгледа на човѣкъ, който се примирява съ непоправимото. После, за да правятъ нѣщо, кашлятъ безъ изкуство и грубо, и когато се дигатъ отъ леглото, си мислятъ, че започватъ отново истинското съществуване.

Но онъ, който умѣе да извлича удоволствие отъ всичко, знае, че истинското удоволствие започва съ изтѣгането на леглото. Само тогава е напълно свободенъ. Досадниятъ приятелъ, тежката работа, всички обществени задължения, много отъ сладкото си очарование се спрѣли на вратата на външните.

**ГОТВАРСКИ
МАШИНИ
и
ПЕЧКИ**
Типъ „Перникъ“
— ЦЕНИ —
КОНКУРЕНТНИ

ПРИ ПАН. КАМБУРОВЪ

ЧАСОВНИЦИ

ржчни, джебни, за върху маса и стени;

ЗЛАТНА И ДУБЛЕ БИЖУТЕРИЯ
ГОДЕЖНИ ХАЛКИ
отъ 200 до 300 лв.

Продажби и поправки
съмного намалени цени
На чиновници
3 месечно изплащане

при К. САХАКАНЪ — Магазинъ „БИЖУ“.

**Дава се подъ наемъ
МАГАЗИНЪ**
на ул. Аксаковъ № 1.
подъ жилищ. на Д-ръ Мухтаровъ
Справка ФДА ГИГОВА.

**ШИВАЧЕСКО АТЕЛИЕ
АРГЕНТИНА**

на Георги Ст. Симеоновъ

Изработва най-елегантни костюми, балтони и пардесюта по желание и вкусъ на клиента.

При сѫщата е откритъ клонъ отъ Бургаската електрическа машинна гладачница „ЛЕВЕДЪ“. Яките се преработватъ и ставатъ по-хубави отъ нови.

Едно само посещение е достатъчно да станете редовенъ клиентъ.

ново. Когато се спи, се мисли Поне знае, че съ безобидни. Никой не става навреме, нито очарователни фантазии. Себе- ония, които съветватъ да се ложатъ — основна тайна на става навреме.

Спомнямъ си, че еднаждъ, като попитахъ единъ политикъ, приятелъ на съня, който пла- щаше на нощъ пазачъ, за да се разхожда — презъ дъл- довните нощи — подъ балкона му. Той чувалъ, какъ пада дъждъ; какъ потреперватъ вра- тите, какъ пиши вѣтърътъ въ прозорците... цѣлата, изоб- що, сладка симфония на буре- носните нощи, възпѣта отъ единъ латински поетъ. И чу- вътъ, сѫщо тъй, тежките стѣ- ки на нощния пазачъ, който се движелъ назадъ-напредъ, всрѣдъ неумолимата вихрушка.

Тогава приятелъ на съня се пъхалъ все повече подъ ю- гана, като си мислѣлъ съ на- лада: — На колко часа? Кой часъ ви е удобенъ? Мога да ви приема на всѣкъ часъ. При зори вече съмъ на масата, въдъбоченъ въ политически въпроси. Вие ме питате: на колко часа бихъ могълъ да ви приема? — настоя той, съ горчива усмивка — на петь, на шестъ заранта, на два следъ обѣдъ, на полунощъ... Азъ никога не почивамъ... Изберете вие часа.

И си отиде, като да бѣ наредилъ предъ мене всичките часове, за да си избере единъ отъ тѣхъ. Азъ не се очудихъ отъ това, понеже винаги чувахъ да разправятъ, че политиците съ много ранобудни и че за тѣхъ нѣма по-ценни часове за размишление отъ утринните.

Призовавамъ, че поискахъ да покажа признателността си къмъ това лице. На следния денъ, на седемъ часа заранта, бѣхъ предъ вратата му. Звънца извѣнне продължително и печално, съ пронизителенъ

Какво тръба да направимъ за селата отъ нашата околия

На 21 т. м. — сръда — въ малкия салонъ на читалище „Зора“, отъ името на Икономическото д-во въ града ни, нашия редакторъ Петър Ди- митровъ, изнесе оповестената, въ миналия брой на вестника „Икономическо д-во“. Тия секции беседа на тема: „Какво тръба да направимъ за села- та отъ нашата околия“. Поради широкият интересъ, който представлява повдигнатия въпросъ, позволяваме си да резюмираме изказаните мисли и развитието се дебати.

Две основни елемента съхарктерни за селата отъ сливенска околия: 1) низката култура на селяните и 2) осъдения имъ поминъкъ, поради липса на богата почва за разработване.

Докато Сливенъ има славата на единъ отъ най-культурните градове на България, селата въ околията му съизостанали далечъ за времето на Икономическото д-во, културното развитие на града и селата има обяснението си въредица стопански, географски и др. причини, но то говори и за слабия интересъ, който досега сливенската интелигенция е проявила къмъ съждбата на селото.

Липсата на богата и разнообразна земя е обективна пречка за стопанското благополучие на нашият селянинъ, но тая пречка би могла, ако не да се премахне изцѣло, поне да се превъзмогне отчасти съразионализиране въ производството. Въ тая смисъль, Сливенъ тръба да мобилизира всичките си културни сили за изгответие на необходимите планове за стопанско, просветно, здравно и благоустройствено издигане на селата и да намърши начинъ за най-сполучливото имъ провеждане. Тръбва да се изостави досегашния шаблоненъ начинъ на проагитиране мъроприятията само чрезъ суhi сказки и да се използватъ всички срѣдства за въздействие върху селяните. Именно: свѣтливи картини, утра, вечеринки, хорове, конкурси, народни библиотеки и обезателно откриване на вечери или недѣлни училища.

За успешното провеждане на начертаната работа тръбва да се създаде подходяща орг-

тонъ, благодарение на тишина-та въ цѣлата кѫща. Никой не отговори. Изкашлихъ се и звучитъ се понесоха по стълбата. Извѣнъ пакъ. Вратарът съзелена престилка, окачена на врата, и съ бѣль пишикъ на рамо, изкачи бавно стълбата, за да дойде да ме види. Едното око, което държеше отворено, откроиаше дълбоко страдание. Преди да иззвѣнъ трети пътъ, той заспа отново на крака. Звѣнътъ отново го пробуди. Той удари съ пишика по стена, изглежда, за да убие му-ха, и сѣлзе пакъ по стълбата.

Най-сетне се отвори една решетка, и единъ хрипкавъ гласъ ми извика:

— Какво искате?

Нѣма нишо по-разстройващо отъ това — да говоришъ съ лице, което е на отвѣждната страна на вратата, и да го гледашъ през дупка. При такива случаи, винаги ми се е стувало, че говоря съ самата врата, като съмъ се измѣжвалъ, винаги много отъ това.

Наведохъ се малко и му отвѣрнахъ:

— Желая да видя г. Тици.

Вратата помълча за мигъ. После подзе съ изпитателенъ тонъ:

— Но... Вие сериозно ли го-ворите?

— Да — отвѣрнахъ азъ, като вторачихъ погледъ въ крилото на вратата, откъдето, сякашъ, излизаше гласътъ — да, сериозно говоря.

— Господинъ Тици не приема на тоя чистъ — уведоми ме крилото на вратата.

— Господинъ Тици — заявихъ азъ увѣрено — работи въ тоя чистъ въ кабинета си. Имайте добрината да му известите, че съмъ дошелъ. Той ми даде среща.

— Ама вие да не сте лудъ? — запита ме боязливо вратата.

За мене бѣше ясно, че ако продължехъ само една минута да говоря съ вратата, щѣхъ да полудѣя. Обаче смогнахъ да отговоря, безъ да излъжа.

— Не.

Вратата подхвърли друго предположение:

— Но вие може би сте крадецъ?

— Нито крадецъ.

— Тогава нишо не разбирашъ отъ тая работа. Почекайте.

Изтеглиха се нѣкакви ман-

дала и единъ слуга, съ разро-

шени коси, се показа и ме из-

гледа любопитно.

— Вие настоявате да види-

те господаря?

— Настоявамъ.

Влѣзе въ една съседна стая,

улицата, изтупватъ ли слугини-

като поклащаще недовѣрчиво тѣ и птичките чурулика

главата си. Чухъ го отначало да вика тихо, а после — да крещи отчайно:

— Господарю! Господарю!! Господарю!!!

После заплѣска бѣсно съ ръже, заудря съ крака и зарева, колко му гласъ държи. По

едно време ми се стори, че го видѣхъ, какъ се качи върху дюшека. Следъ половинъ чистъ се показа, изпотенъ и смазанъ, за да ми помоги да почакамъ:

— Малко тѣрпение. Струва ми се, че започва да се събужда.

На осемъ и половина часа ми бѣ позволено да влѣза въ стаята. Прочутиятъ човѣкъ се изтегна въ леглото и промълви:

— Какво има?

— Нищо — профъфлия азъ.

— Какъвъ дяволъ можеше да има? Глупавъ въпросъ.

— Тогава... нѣма нищо, а?

— повтори, той като затвори едното си око.

— Нищо, нищо.

— Това увѣрение, изглежда, го задоволи. Усмихна се радостно, затвори другото си око и започна да се протѣга.

— Настжли ли денътъ?

— Да.

— Напѣлно?

— Напѣлно.

— Ама има ли трамвай по

тази улица, изтупватъ ли слугини-

като поклащаще недовѣрчиво тѣ и птичките чурулика

ли въ Ретиро?

— Да.

— Добре, но това за птичките ми го казвате ей така да ме замъжете. Бѣхте ли въ Ретиро?

— Не! Би тръбвало да отидете. Азъ ще ви почакамъ, докато вие разберете, дали птичките чуруликатъ...

— И заспа отново. Тръбва да бѫде силно разтърсенъ. Тогава ми направи следнитѣ признателни:

— Истина, никога не ставамъ рано, и смѣтамъ, че никога не тръбва да се става рано. Удоволствието да се спи е по-голѣмо отъ всички удоволствия на свѣта. Природата ни повелява да не ставамъ рано. Висшиятъ животни, хищниците звѣрове спятъ цѣлътъ денъ и ставатъ нощемъ, за да отидатъ на ловъ и водопой. Това се знае отъ всички. Кой става при зори? Нѣкои луди птички, личиши отъ всѣки здравъ разумъ. Защо ми се сочи за примѣръ, че съмъ си птичка?

— На каква солидарностъ ме задължава да се чувствувашъ обзетъ отъ дрѣмката се чудноватото поведение на птичките?

— Какво общо имамъ съ тази, за да се разбере, какво тѣхъ?

— Да не би, когато вървя, нѣщо е сънъ. Да се научатъ да подскочатъ като тѣхъ?

— Да не би да клонетъ дѣлътъ на дѣрвата?

— Да не би да Разбира се, вие се възмущаватъ на насъкоми?

— Или, може би, те, вие, който сте станали тол-

чуруликамъ?

Между хората, кой се ржководи отъ тѣхните правила? Само слугите, които се подчиняватъ на една по-висша воля и нѣкои лица, отровени отъ лирическата поезия.

И добави:

— За жалостъ, малцина умѣятъ да спятъ. Мнозинството сѣмѣта, че спането се състои въ това — да минешъ осемъ часа безъ да чувашъ нѣщо. Така не се вкусва съня. Сънътъ е скажъ ликъръ, който тръбва да се пие на гълътки. Азъ имамъ будилникъ, който ме буди по-среднощъ. Отварямъ очите, поглеждамъ часовника и си помислямъ: „Колко ужасно било, ако тръбваше да стана въ тоя чистъ!“ Захвърлямъ на горските и планинските звѣрове спятъ цѣлътъ денъ и ставатъ нощемъ, за да отидатъ на ловъ и водопой. Това се знае отъ всички. Кой става при зори? Нѣкои луди птички, личиши отъ всѣки здравъ разумъ. Защо ми се сочи за примѣръ, че съмъ си птичка?

— На каква солидарностъ ме задължава да се чувствувашъ обзетъ отъ дрѣмката се чудноватото поведение на птичките?

— Какво общо имамъ съ тази, за да се разбере, какво тѣхъ?

— Да не би, когато вървя, нѣщо е сънъ. Да се научатъ да подскочатъ като тѣхъ?

— Да не би да клонетъ дѣлътъ на дѣрвата?

— Да не би да Разбира се, вие се възмущаватъ на насъкоми?

— Или, може би, те, вие, който сте станали тол-

чуруликамъ?

Между хората, кой се ржководи отъ тѣхните правила? Само слугите, които се подчиняватъ на една по-висша воля и нѣкои лица, отровени отъ лирическата поезия.

И добави:

— За жалостъ, малцина умѣятъ да спятъ. Мнозинството сѣмѣта, че спането се състои въ това — да минешъ осемъ часа безъ да чувашъ нѣщо. Така не се вкусва съня. Сънътъ е скажъ ликъръ, който тръбва да се пие на гълътки. Азъ имамъ будилникъ, който ме буди по-среднощъ. Отварямъ очите, поглеждамъ часовника и си помислямъ: „Колко ужасно било, ако тръбваше да стана въ този чистъ!“ Захвърлямъ на горските и планинските звѣрове спятъ цѣлътъ денъ и ставатъ нощемъ, за да отидатъ на ловъ и водопой. Това се знае отъ всички. Кой става при зори? Нѣкои луди птички, личиши отъ всѣки здравъ разумъ. Защо ми се сочи за примѣръ, че съмъ си птичка?

— На каква солидарностъ ме задължава да се чувствувашъ обзетъ отъ дрѣмката се чудноватото поведение на птичките?

— Какво общо имамъ съ тази, за да се разбере, какво тѣхъ?

— Да не би, когато вървя, нѣщо е сънъ. Да се научатъ да подскочатъ като тѣхъ?

— Да не би да клонетъ дѣлътъ на дѣрвата?

— Да не би да Разбира се, вие се възмущаватъ на насъкоми?

— Или, може би, те, вие, който сте станали тол-

чуруликамъ?

Между хората, кой се ржководи отъ тѣхните правила? Само слугите, които се подчиняватъ на една по-висша воля и нѣкои лица, отровени отъ лирическата поезия.

И добави:

— За жалостъ, малцина умѣятъ да спятъ. Мнозинството сѣмѣта, че спането се състои въ това — да минешъ осемъ часа безъ да чувашъ нѣщо. Така не се вкусва съня. Сънътъ е скажъ ликъръ, който тръбва да се пие на гълътки. Азъ имамъ будилникъ, който ме буди по-среднощъ. Отварямъ очите, поглеждамъ часовника и си помислямъ: „Колко ужасно било, ако тръбваше да стана въ този чистъ!“ Захвърлямъ на горските и планинските звѣрове спятъ цѣлътъ денъ и ставатъ нощемъ, за да отидатъ на ловъ и водопой. Това се знае отъ всички. Кой става при зори? Нѣкои луди птички, личиши отъ всѣки здравъ разумъ. Защо ми се сочи за примѣръ, че съмъ си птичка?

— На каква солидарностъ ме задължава да се чувствувашъ обзетъ отъ дрѣмката се чудноватото поведение на птичките?

— Какво общо имамъ съ тази, за да се разбере, какво тѣхъ?

— Да не би, когато вървя, нѣщо е сънъ. Да се научатъ да подскочатъ като тѣхъ?

